

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

1

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) 세션

알터 왓

บุบโทกี / บม แปง

บทที่ 1 การอัปเดตครั้งสุดท้าย ของเกมกากแห่งชาติ

เกมใดที่โด่งดังจนคนทั้งประเทศรู้จัก เกมนั้นจะถูกขนานนามว่า ‘เกมแห่งชาติ’

ส่วนเกมใดที่เจ๊งไม่เป็นท่า ก็จะถูกเรียกว่า ‘เกมกากแห่งชาติ’

ถึงในเกาหลีใต้จะยังไม่มีเกมแห่งชาติ แต่กลับมีเกมกากแห่งชาติเกิดขึ้นแล้ว ย้อนกลับไปราวสิบปีก่อน มีเกมมือถือแนว RPG บนมือถือที่ชื่อว่า ‘เพลเยอร์ มาอิสเตอร์ ไฮสคูล’ หรือเรียกสั้นๆ ว่า ‘เพลย์มาโก’ ได้เปิดตัวขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องราวของโลกในยุคปัจจุบันที่เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จากการปะทะระหว่างมิติ และมีโรงเรียนม.ปลายสำหรับฝึกฝนผู้เล่นที่มีพลังพิเศษ

มันคือเกมมือถือที่ผู้เล่นจะได้ควบคุมตัวละครอันหลากหลายเพื่อดำเนินเนื้อเรื่องหรือเคลียร์ควอสต์ต่างๆ ให้สำเร็จ โดยมีโรงเรียนเป็นฉากหลัง

จุดเริ่มต้นของเพลย์มาโกที่กลายเป็นประเด็นร้อนแรง ก่อนเปิดให้บริการนั้นช่างน่าทึ่ง เนื่องจากงบประมาณในการพัฒนาและการตลาดที่สูงสุดเป็นประวัติการณ์ของอุตสาหกรรมเกม แถมเพลงเปิดตัวก็ขบรัองโดยศิลปินชื่อดังมากพรสวรรค์ ผู้ยึดครองชาร์ตเพลงอย่างต่อเนื่อง และยังมีโฆษณาทีวีที่ออกอากาศในช่วงไพรม์ไทม์ของสถานีโทรทัศน์ช่องหลัก เคเบิลทีวี และช่องทางดิจิทัล ไหนจะไปสเตอร์ที่ติดอยู่ตามรถบัสป้ายรถโดยสารสาธารณะ ผนังของสถานีรถไฟใต้ดิน ประตูบานเลื่อน ตลอดจนแบนเนอร์และวิดีโอโฆษณาที่กระจายอยู่ทั่วเว็บไซต์ต่างๆ หากจะบอกว่าประชากรครึ่งหนึ่งของประเทศต้องเคยได้เห็นโฆษณาของเพลย์มาโกอย่างน้อยหนึ่งครั้งก็ไม่นับว่าเกินจริงนัก

เจอแล้ว...เกมที่หามาทั้งชีวิต!

ฉันซึ่งเป็นหนึ่งในสามล้านบัญชีที่ลงทะเบียนล่วงหน้า
เชื่อแบบนี้

วันที่เพลย์มาโกเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการคือ
วันถัดจากวันที่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยสิ้นสุดลง หลังสอบเสร็จ
ฉันก็ว่างพอดีจึงได้ตะลุยเล่นเกมนี้พร้อมผู้เล่นอีกสามล้านคน
ตั้งแต่วันแรก

แต่กลับกลายเป็นว่าเพลย์มาโกได้กลายเป็น ‘เกมขยะ
ในชีวิต’ ของเหล่าเกมเมอร์จำนวนมาก ไม่ว่าจะเปิดตัวละคร
สกิล ไอเท็ม กระทั่งสมดุลของเกมก็เลอะตุ้มเป๊ะไปหมด อีกทั้ง
บั๊กที่ร้งแต่จะเพิ่มขึ้นทุกวันโดยไม่มีทีท่าว่าจะแก้ไข

ความยากในการควบคุมที่ไม่รู้ว่าสร้างมาให้เล่นหรือ
ทำให้ผู้เล่นรู้สึกเหลือทนกันแน่ ไหนจะทำเคสต์ภารกิจ
ที่ซ้ำซากเกินไป ทั้งยังไม่มีการตั้งฟังก์ชันอัตโนมัติคอยช่วย
ทว่ากลับให้รางวัลตอบแทนเพียงน้อยนิด

หากไม่มีระบบคำสั่ง ‘ขอความช่วยเหลือจากผู้เล่นอื่น’
ทุกอย่างก็ไม่ต่างจากโหมดเล่นคนเดียว ชาดองค์ประกอบของ
เกมผู้เล่นหลายคนอย่างสิ้นเชิง จึงไม่พ้นถูกถล่มให้รีวิวหนึ่งดาว
ในสโตร์และมีคอมเมนต์ประกาศเลิกเล่นพร้อมคำด่าทอ มีเพียง
กลุ่มแฟนคลับเดนตายที่เหนียวแน่นประหนึ่งแผ่นคอนกรีต
เท่านั้นที่ยังยืนหยัดต่อไป

ต่อให้เป็นเกมที่ห่วยแตก ก็เชื่อว่าจะมีแต่ข้อเสียสักหน่อย

ถึงจะมีข้อเสียมากมาย ทว่าเกมนี้ก็ยังคงมีข้อดีอยู่บ้าง
อย่างเช่นภาพประกอบที่สวยงามและคุณภาพสูง

การแสดงผลภาพตัวละครและกราฟิกในเกมถูกถ่ายทอด
ออกมาราวกับภาพวาด การออกแบบตัวละครก็ทำได้อย่าง
ประณีตและมีเสน่ห์ดึงดูดใจ

แม้แฟนคลับเดนตายจะไม่สามารถปล่อยเกมนี้ไปได้
ทว่าสถานการณ์นั้นกลับคงอยู่ไม่นานนัก เมื่อเนื้อเรื่องที่ดำเนิน
ไปโดยไร้ทั้งความฝันและความหวังได้บดขยี้จิตใจเหล่า
แฟนคลับสายแข็งพวกนั้นเสียยับเยิน

[ฉันเล่นมาตั้งแต่วันแรกที่เปิดตัว แต่ตอนนี้เกมมันเริ่ม
ละเหวแล้ว ไปทำเรื่องขอเงินคืนจากสตรีทกันเถอะ!]

[ตัวละครที่ปั้นไว้ ทั้งครอบครัว ครู เพื่อนฝูงตายไป
หมดแล้ว ใครขอเงินคืนสำเร็จรบกวนช่วยมาแชร์ข้อมูลด้วย
ฉันจะตอบแทนอย่างงาม]

[พอครูยงกับพี่เสื่อแดงดับอนาถก็จบเห่แล้ว พวกนายรีบเลิกเล่นเถอะ เข้าใจหัวอกคนที่ยังไม่เลิกนะ แต่ว่าไอ้พวกที่หมกมุ่นกับเรื่องขอเงินคืนนี่ไปตายซะไป]

[พอคิดว่าจะเลิกเล่น กองทัพก็ส่งเอกสารเรื่องเข้ากรมมาพอดี โศตรคุ่มเลยปะ]

[เดินเรื่องใต้โศตรอืดอืด แม่งเหมือนจะตายอยู่แล้วพอกันที!]

[ไม่พูดเยอะนะ แต่ฉันเลิกแล้วละ อยากได้สมองคนที่ไม่เคยหลงไปเล่นเกมนี้จัง]

[ขอส่งต่อตำแหน่งแอดมินบอร์ดคาเฟ่ ถ้าไม่มีใครสมัครภายในสามวันจะทำการมอบตำแหน่งให้แบบสุ่มแล้วค่อยถอนตัวออกจากกลุ่ม]

หลังจากเรื่องราวดำเนินไปถึงจุดที่ตัวละครมากมายถูกสังหารหมู่ บอร์ดคาเฟ่สำหรับแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการของเพลย์มาโกก็พังพินาศและมีผู้เล่นแฟนพันธุ์แท้จำนวนมากพากันถอนตัวออกไป จากนั้นเหตุการณ์นี้

ก็กลายเป็นที่รู้จักในวงการเกมว่า ‘การล่มสลายของแฟนคลับ
เดนตายแห่งเพลย์มาโก’

และในชุมชนเกมก็เริ่มมีคำพูดที่ใช้กันแพร่หลายว่า

“อย่าไปคบค้าสมาคมกับผู้เล่นรุ่นเก่าของเพลเยอร์
มาอิสเตอร์ ไฮสกูลเด็ดขาด”

เพลย์มาโกกลายเป็นเกมกากแห่งชาติที่จะถูกบันทึกไว้ใน
ประวัติศาสตร์ของวงการเกม

คนที่ยังเล่นเกมนี้ต่อไปก็คงมีแต่ผู้พัฒนาเกมกับพวก
จิตไม่ปกติเท่านั้น ทั้งสองประเภทล้วนเป็นพวกอันตราย
ที่ไม่ควรเข้าไปข้องเกี่ยวทั้งนั้น

และตัวฉันเองก็ถูกหาว่าสติไม่ดีเพราะกลับมาเล่นเกมนี้
ซ้ำไปซ้ำมา ทุกครั้งที่เนื้อเรื่องมีการอัปเดต ตัวละครที่เล่นได้
และคนรอบตัวของพวกเขาก็มักถูกฆ่าตายอย่างสยดสยอง
กระทั่งตัวละครที่รอดมาได้ก็ยังเผชิญกับสภาพจิตใจที่แตกสลาย
ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังทนเล่นเพื่อติดตามเนื้อเรื่องต่อจากนี้

ถ้ามีคนตายอีกแค่คนเดียว ฉันจะเลิกเล่นแล้วจริงๆ

ต่อให้จะคิดแบบนั้น ทว่าหลังจากตัวละครตายเพิ่มอีก เป็นสิบ ฉันก็ยังเลิกเล่นไม่ได้

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไร แม้แต่การเล่น ๆ หยุด ๆ อย่างที่เคยทำ ฉันก็ไม่ได้ทำแบบนั้นอีกแล้ว

กระทั่งถูกเรียกตัวเข้ากรมไปรับราชการทหาร ฉันก็ยังเอาเวลาราวสามชั่วโมงที่ได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์มือถือในห้องพักรักษาอาการมาเล่นเกมอย่างต่อเนื่อง

“เฮ้ย! ไฉนน้อง”

“ครับ! พลทหารใจอียชิน! รายงานตัวครับ!”

“เล่นเกมอะไรอยู่นะ”

“เพลเยอร์ มาอิสเตอร์ ไฮสคูลครับ”

บรรยากาศในห้องพักรักษาอาการพลันเงียบกริบในชั่วพริบตา

สิบเอกชเวที่มีมือหนึ่งถือโทรศัพท์มือถืออีกข้างถือรีโมตทีวีอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง เขามองฉันด้วยสายตาเหมือนกำลังมองไอ้โง่ที่เอาหัวกระโจดที่มลงดิน

“เฮ้อ... ใ้หมอนี่น่าสงสารชะมัด”

จากนั้นฉันถูกปฏิบัติราวกับคนน่าสงสารไปจนถึงตอน
ปลดประจำการ

ก่อนถึงช่วงที่สิบเอกชเวจะปลดประจำการ ชีวิตฉันใน
ค่ายทหารก็ค่อนข้างสุขสบายเพราะถูกมองว่า ‘อย่าไปยุ่งกับ
คนน่าสงสารอย่างหมอนี่นเลย’ ทว่ายังมีไอ้สิบโทเวร ไม่สิ
สิบโทคเย ที่ตั้งแต่ได้เลื่อนยศเป็นสิบเอกก็คอยหาเรื่องฉันเสมอ
จนถึงตอนปลดประจำการ

ไม่กี่ปีต่อมา ฉันก็กลายเป็นคนน่าสังเวชจริง ๆ

“มะเร็งปอดระยะที่สี่”

ฉันไม่รู้เลยว่าตอนนี้ตัวเองกำลังฟังอะไรอยู่

นี่มันไม่ใช่คำพูดที่คนติดเกมจนไม่มีเงินซื้อบุหรี่เพราะ
มัวแต่เอาเงินไปเติมเกมควรจะได้ยินเลยสักนิด

“ถึงจะพบได้น้อย แต่ก็มีกรณีที่ไม่แสดงอาการเลย
แม้มะเร็งปอดจะเข้าสู่ระยะที่สี่ครับ”

แถมยังพูดเสริมอีกว่า

“ในกลุ่มคนที่ไม่สูบบุหรี่ก็สามารถเป็นมะเร็งปอดได้ครับ”

หลังจากนั้นหมอก็ยังคงอธิบายเพิ่มเติมอีก ทว่าเนื้อหา
กว่าครึ่งกลับเข้าสู่ห้วงทะเลทุกข์ว่า สิ่งที่คุณพอฟังเข้าใจก็มีแค่

อาจเสียชีวิตอย่างรวดเร็วที่สุดภายในหกเดือน

หากเข้ารับการรักษาแล้วผลลัพธ์มีแนวโน้มที่ดีก็ยัง
พอมีหวังว่าจะอยู่ได้นานกว่าสามปี แต่ถึงประกันสุขภาพ
จะครอบคลุม ถ้าไม่มีงานทำก็ไม่สามารถแบกรับภาระ
ค่ารักษาพยาบาลระยะยาวได้อยู่ดี

“ผมขอคิดดูก่อนนะครับ”

หลังจากบอกกับหมอแบบนั้น ฉันก็ไม่ได้ไปโรงพยาบาล
อีกเลย

พ่อแม่จากไปตั้งแต่ฉันอายุ ๘. ฉันจึงต้องไปอาศัยอยู่
บ้านญาติด้วยความเกรงใจจนเรียนจบม.ปลาย และเพื่อหาเงิน
เลี้ยงชีพกับจ่ายค่าเล่าเรียน ฉันจึงต้องพักการเรียนและกลับมา

เรียนต่ออยู่หลายครั้งกว่าจะเรียนจบหลักสูตรสี่ปีของมหาวิทยาลัย

จากนั้นงานที่เคยมีแนวโน้มว่าจะได้เข้าไปทำตามคำแนะนำของอาจารย์ก็ถูกยกให้เด็กเส้น ฉันก็เลยได้แต่เตะฝุ่นหางานอยู่หนึ่งปีเต็ม

หลังจากหาเลี้ยงชีพด้วยงานพาร์ทไทม์ ในที่สุดเดือนที่แล้วฉันก็ได้งานประจำ

เนื่องจากต้องใช้ผลตรวจสุขภาพเพื่อยื่นสมัครงาน ฉันเลยไปตรวจร่างกาย แต่กลับได้ยืนยันว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

ถึงจะเผชิญกับเรื่องลำบากมานับไม่ถ้วน แต่ดูเหมือนชีวิตอันมีค่ากำลังจะจบลงแบบนั้น

จากคนเล่นเกมทั่วไปๆ สุดท้ายก็กลายเป็นคนติดเกมของจริงเข้าแล้วสินะ

ฉันกลายเป็นคนไร้ค่าที่เอาแต่เล่นเกมไปแล้ว

ก่อนหน้านี้ฉันเป็นแค่คนเล่นเกมทั่วไปที่ยังพอใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้บ้าง แต่ตอนนี้ฉันกลับหมกตัวอยู่ในโกศอวกาศเล็กเข้าสังคมหรือทำอะไรที่มันสร้างสรรค์ และเอาแต่จับจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยสายตาที่ไร้ชีวิตชีวา กลายเป็นคนไร้ค่าติดเกมทีวัน ๆ หมกตัวอยู่แต่ในห้องโดยไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ

หนึ่งในสาเหตุที่ฉันเป็นมะเร็งอาจมาจากเกมนี้ก็ได้

ฉันเคยบ่นอยู่หลายครั้งระหว่างเล่นเพลย์มาโกว่าถ้ายังทำแบบนี้คงได้เป็นมะเร็งเข้าแน่ ๆ แต่ถึงตอนนี้จะเป็นมะเร็งและใกล้ตายเต็มที ฉันก็ยังเลิกเล่นเกมนี้ไม่ได้อยู่ดี

ไม่นานมานี้ฉันไอหนักขึ้น เริ่มไอเป็นเลือดวันละสองสามครั้ง

บางครั้งก็รู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัวเหมือนจะตายจนไม่อาจข่มตาหลับ ยาแก้ปวดที่ซื้อจากร้านขายยาก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย

ใกล้ถึงเวลาตายแล้วหรือเปล่านะ

ตอนเล่นเกมก็ไม่ได้เป็นอะไร แต่พอถึงช่วงที่เกม
ปิดปรับปรุงชั่วคราว ในหัวของฉันกลับมีแต่เรื่องความตาย
ผุดขึ้นมา ในขณะที่เข้าไปท่องหมวดข่าวเกมในเว็บไซต์ต่าง ๆ
เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ หน้าหลักของเว็บก็เกิดการ
เปลี่ยนแปลง

[เกมมือถือ RPG ฟอรัมยักษ์ 'เพลเยอร์ มาอิสเตอร์
ไฮสคูล' เตรียมอัปเดตครั้งสุดท้ายในวันนี้!]

ช่วงเรื่องความตายเอาไว้ก่อน ฉันเผลอสบถออกมาโดย
ไม่รู้ตัว แล้วรีบคลิกเข้าไปในข่าวนั้นพร้อมพิมพ์คอมเมนต์ลงไป

[jo2god111: ทำไมเกมกากแห่งชาติถึงกลายเป็น
ข่าวหลักไปได้ ฟอรัมยักษ์นั้นเหอ ถ้ามีเงินมากขนาดจ้าง
นักข่าวได้ สู้เอาไปทุ่มให้การปรับสมดุลเกมกับแก้บั๊กซะยัง
ดีกว่า]

ไม่กี่นาทีถัดมาก็มีคนมาพิมพ์ตอบใต้คอมเมนต์ของฉัน

[key777ing: เอาจริงดิ ไอ้เกมขยะเพลย์มาโกนี่ยังไม่ปิด
เซิร์ฟไปอีกหรือไง ฉันไม่มีวันร่วมโต๊ะกับคนที่ยังเล่นเกมนี้
หรอก]

ที่อีกฝ่ายบอกว่าเพลย์มาโกเป็นเกมกากก็ไม่ได้ แต่ฉันกลับโมโหขึ้นมาเมื่อมีคนมาด่ามันเสียๆ หายๆ แบบนั้น

ถ้าจะด่า อย่างน้อยก็ควรเป็นผู้เล่นเกมนี้ที่มีสิทธิ์ด่าไม่ใช่หรอ

ความคิดที่ว่า 'มีแค่ฉันที่ด่าได้' มันคือนิสัยแย่ๆ ของพวกสวะติดเกมที่ยังเล่นเกมกากนี้อยู่ ฉันเลยแผลงตอบกลับไปอย่างหุนหันพลันแล่น

[jo2god111: พุดแรงไปหน่อยนะ เคยเล่นแล้วหรือไง]

จากนั้นคอมเมนต์ของฉันก็ถูกรูมถล่มอย่างรุนแรง

[zxYJ0008xz: jo2god111มันเป็นอะไร ป่วยหรือไง]

[kye777ing: เป็นบ้าหรือไง ย้อนกลับไปอ่านคอมเมนต์ตัวเองดูอีกทีสิวะ!]

[dudtn90: อย่าไปให้ค่าพวกสมองมีปัญหาเลย]

[rkrehrl12: อย่าลืมพกไม้โปรเทกเตอร์ล่ะ (คำหยาบ) อู๊บ! นี่ฉันไม่ได้เจาะจงใครนะ!]

ถึงฉันจะเป็นคนคอมเมนต์เอง แต่พออ่านไปอ่านมาก็ดู
แย่งจริง ๆ นั่นแหละ เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ช่องคอมเมนต์ก็เต็มไปด้วย
ด้วยคำตำรา ครึ่งหนึ่งตำราเกม ส่วนอีกครึ่งตำราฉัน

กว่าที่ฉันผู้เถียงกลับไม่ได้และถูกคอมเมนต์ถล่มยับจะ
ปิดหน้าเว็บลง ก็เป็นตอนที่เพลย์มาโกปรับปรุงเสร็จแล้ว

...ขอเห็นฉากจบก่อนตายแล้วกัน

ฉันนอนลงบนเตียงแคบ ๆ แล้วเปิดเกมเพลย์มาโก
เพื่ออัปเดตเกม ขณะที่กำลังดาวน์โหลดไฟล์สำหรับอัปเดต
ฉันก็หยิบแฟ้มเอกสารและหนังสือเซตตั้งเกมออกมา แฟ้มที่
อัดแน่นด้วยกระดาษ A4 ซึ่งรวมเทคนิคการเล่นที่ฉันเรียบเรียง
แล้วพิมพ์มันออกมา ส่วนหนังสือเซตตั้งเกมมีทั้งหมดแปดเล่ม
แต่เล่มหนากว่าห้าร้อยหน้าจึงมีแต่คนบ่นว่าใครมันจะไปอ่าน
กัน

ฉันเก็บพวกมันเอาไว้ใต้เตียงเพื่อให้สามารถหาเจอและ
หยิบอ่านได้ทันที

ระหว่างที่ฉันอ่านหนังสือเซตตั้งเกมที่จัดโน้ตทิ้งไว้ตาม
จุดต่าง ๆ การอัปเดตก็เสร็จสิ้นพอดี

ตอนนี้มันจะจบแล้วสินะ

ระยะเวลาหกเดือนที่หมอบอกได้ล่วงเลยมานานแล้ว

ในสถานการณ์ที่ไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร เวลาและร่างกาย
มีค่ายิ่งกว่าทองคำ

ถึงอย่างนั้นฉันก็เอามันไปใช้กับการเล่นเกมอยู่ดี

การต่อสู้อันยาวนานกว่าสิบชั่วโมงจบลงแล้ว

จบสักที

ไม่นึกเลยว่ามันจะจบแบบ ‘แบด เอ็นดิง’ ที่ไร้ทั้ง
ความฝัน ความหวัง และความเมตตาขนาดนี้ ทำยที่สุด
ก็ไม่สามารถปกป้องอะไรได้เลย ทั้งยังไม่มีใครรอดชีวิตเลย
สักคน แม้แต่ ‘แบคโฮกุน’ ตัวละครหลักที่แข็งแกร่งที่สุดของฉัน
ซึ่งร่วมต่อสู้ด้วยกันมาจนถึงบอสตัวสุดท้าย

เขาเองก็สูญเสียทุกอย่างจากความโหดเหี้ยมอำมหิตของ
คนเขียนบท และเผชิญกับจุดจบอันเลวร้าย

ไอ้พวกคนเขียนบทระยำ!

ฉันเคยคิดว่าตัวเองคงไม่เป็นอะไรเมื่อต้องเจอจุดจบแบบ
แบบเอ็น กลับกันหากพวกเขาปล่อยฉันที่กำลังจะตายไว้แล้วจบ
เรื่องราวนี้แบบแฮปปี้เอนด์ถึง ฉันคงจะเจ็บใจไม่น้อย

ทว่าฉันกลับคิดผิด

ดูเหมือนฉันเองจะคาดหวังตอนจบแบบแฮปปี้เอนด์ถึง

ถึงเนื้อเรื่องจะเต็มไปด้วยความเจ็บปวดเกินจะอ่านไหว
จนเลิกเล่นไปหลายครั้ง แต่สุดท้ายก็กลับมาเล่นต่ออยู่ดี ทว่า
นั่นไม่ใช่เพราะฉันเป็นพวกโรคจิตที่เสพติดความเจ็บปวดหรอก

ไม่อย่างนั้นก็คงไม่รู้สึกแยขนาดนี้

ที่ฉันปล่อยมือจากเกมนี้ไม่ได้เพราะตั้งตารอตอนจบที่มี
ความสุขอยู่สินะ

หลังจากกลายเป็นผู้ป่วยระยะสุดท้ายและเคลียร์เกมนี้จน
จบ ฉันถึงได้ตระหนักถึงเรื่องนี้

แต่เกมจบลงแล้ว

ตัวละครที่เล่นได้ทั้งหมดตายไปอย่างน่าสังเวช ส่วนตัว
ฉันเองก็กำลังจะตายเช่นกัน

ฉันบังคับปิดเกมแล้วโยนโทรศัพท์ไปที่มุมเตียง

ดิ่ง!

ทันใดนั้นก็มียเสียงแจ้งเตือนดังขึ้นราวกับกำลังคัดค้าน
เป็นเสียงจากแอปพลิเคชันของเกมเพลย์มาโก

**[ท่านสามารถรับรางวัลจากการเคลียร์บทสุดท้าย
ของเกม กรุณาตรวจสอบกล่องของขวัญ]**

...รางวัลจากการเคลียร์บทสุดท้าย?

เพลย์มาโกที่เคยถูกกันด่าว่าใช้ทำพัฒนาเกม ปกติแค่
แจ้งเตือนโฆษณายังไม่เคยส่งมาด้วยซ้ำ แล้วทำไมจู่ ๆ ถึงส่ง
แจ้งเตือนมาล่ะ

ไม่ว่าจะดูยังไง ก็คงไม่พ้นรางวัลห่วย ๆ อยู่ดี

ถึงจะไม่ได้คาดหวัง แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ คงต้องดูสัก
หน่อยแล้ว

ช่างสมกับเป็นวงจรความคิดของพวกติดเกมที่ปล่อยให้
ตัวเองตกอยู่ในกำมือของบริษัทเกม ขณะที่คิดแบบนี้ ฉันก็กด
เข้าแอปเกมด้วยแวตอะไรชีวิตชีวา

ทว่าเมื่อกดเปิดกล่องของขวัญบนหน้าจอหลักของเกม
หน้าจอก็ค้างไป ไม่ว่าจะรอนานแค่ไหนก็ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง กระทั่งบังคับปิดแอปก็ยังไม่ได้ผล ถึงจะพยายาม
ปิดโทรศัพท์มือถือก็ทำไม่ได้ เพราะโทรศัพท์รุ่นนี้เป็นแบบที่มี
แบตเตอรี่ติดกับตัวเครื่อง จึงไม่สามารถถอดออกตรงๆ ได้

“โธ้ย มาบักอะไรตอนนี้เนี่ย! แคก แคก...”

ทันทีที่อ้าปากก็ไอออกมาอย่างรุนแรง

จุดจบของเกมที่เล่นมาเกือบสิบปี ตามมาด้วยความรู้สึก
ว่างเปล่า

ความเครียดผ่อนคลายลงในทันใด เร็วแรงที่มีพลัง
หดหายเนื่องจากการเล่นเกมเป็นเวลานานและการต่อสู้กับ
โรคร้าย ร่างกายของฉันเริ่มทรุดลงอย่างรวดเร็ว

“แค่ก! แค่ก!”

นี่มันไม่ใช่เสียงไอแล้ว แต่เป็นมันเสียงโหยหวนซัดๆ

เหมือนกับเสียงกรีดร้องในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

ฉันยกมือเช็ดปากเพราะคิดว่าน้ำลายกระเด็น แต่กลับ
พบว่ามือเปื้อนไปด้วยเลือดสีแดงฉาน

**[การเชื่อมต่อกับ ‘จักรวาลเหนือรูป’ เสร็จสมบูรณ์
กำลังตรวจสอบความเหมาะสมของเพลเยอร์ที่เชื่อมต่อ]**

เหนือ...อะไรนะ

ฉันเริ่มหุแว่ว ชักจะแย่แล้วสิ

สงสัยจะใกล้ตายแล้วจริงๆ

[การตรวจสอบเสร็จสิ้น ขอคัดเลือกเพลเยอร์
'โจอียชิน' ให้เป็นผู้ที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติ
ที่สอง]

“ฟี่อียชิน! ผมของฮอนเองนะ ฟี่เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ฉันได้ยินเสียงฮอนฮอนฮอน ผู้ดูแลโกชิวอนแห่งนี้
เคาะประตู คงจะมีผู้พักอาศัยคนอื่นร้องเรียนเพราะเสียงไอ
ของฉันก็ได้

ดูเหมือนคนที่สภาพเดียวกับฉันจะมีเยอะ ห้องว่าง
ในแผนกผู้ป่วยระยะสุดท้ายจะว่างในสัปดาห์หน้า ถ้าวันนี้ฉัน
ยังไม่ตาย ต่อให้ต้องไปนอนอยู่หน้าทางเข้าแผนกก็ต้องทำ

เพราะมันสร้างความเดือดร้อนให้ฮอนฮอนฮอนกับผู้พัก
อาศัยที่อยู่รอบห้องฉันด้วย

**[กำลังดำเนินการเปลี่ยนแปลงข้อมูล ซึ่งใครไชนซ์กับ
มิติ และถ่ายโอนร่างข้ามมิติของ ‘โจอียชิน’ ผู้ถูกเลือก
สำหรับการเปลี่ยนอนาคตมิติที่สอง...เหลือเวลาอีก 10
วินาทีจะดำเนินการเสร็จสมบูรณ์]**

ซอนซองฮอน...รุ่นน้องที่คณะสมัยเรียนมหาวิทยาลัย
ซึ่งยังคงเคารพฉันเหมือนเดิม แม้จะมาเจอกันอีกครั้งในสถานะ
ผู้ดูแลโกชีวอนกับผู้เช่าก็ตาม อีกฝ่ายก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงท่าที
และคอยเอาของว่างกับยาแก้ไอมาให้เสมอโดยบอกว่า
ตอบแทนที่เมื่อก่อนฉันเคยเลี้ยงข้าว

เขาเป็นรุ่นน้องที่ดีเกินไปสำหรับคนใกล้ตายอย่างฉัน

ฉันเตรียมพร้อมไว้แล้วเผื่อกรณีที่เสียชีวิตกะทันหันใน
ห้องพักแห่งนี้ ในห้องมีซองจดหมายที่ใส่พินัยกรรมกับเงินสด
ที่หลังหักค่าจัดงานศพแล้วก็ยังเหลืออยู่เอาไว้ บนหน้าซองระบุ
ชื่อ ‘ซอนซองฮอน’

[8...7...]

อันดับแรก ฉันควรรีบออกไปว่าไม่เป็นอะไร ทว่ากลับ
ตอบออกไปไม่ได้ หูเริ่มได้ยินเสียงแว่วและปากยังคงไอเป็น
เลือดไม่หยุดจนสภาพดูไม่ได้

ฉันพยายามปิดปากเพื่อลดเสียงไอ แต่ยิ่งอาการแย่ง
เสียงไอก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ

“แค่ก! แค่ก! คัก!”

ซอนซองซอนเริ่มเคาะประตูบางๆ นั้นอีกครั้ง

“พี่! เปิดประตูหน่อย!”

ดูเหมือนซอนซองซอนกำลังหากุญแจอยู่ เสียงโลหะดัง
กระทบกันอยู่หลายครั้ง จากนั้นไม่นานก็ตามด้วยเสียงไขกุญแจ
ดังกริ๊ก

[2...1...0...]

ในจังหวะที่ประตูเปิดออก แสงสีขาวสว่างจ้าก็ได้กลืนกิน
ทัศนวิสัยโดยสมบูรณ์

บทที่ 2 บทฝึกสอน ของตัวประกอบไร้หนาม (1)

ฉันไม่เคยฝัน

มีช่วงเวลาหนึ่งที่ฉันไม่เข้าใจแม้แต่แนวคิดของความฝันเลยด้วยซ้ำ

พ่อแม่เคยเล่าให้ฟังว่าตอนที่ยังเด็กมาก ฉันเคยพูดถึงความฝันอยู่บ้าง

หรือว่าพอตัวตนเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นก็เลยเลิกฝันไปเองนะ

ฉันไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับความฝันเลย แต่ตอนนี้กลับไม่แน่ใจแล้วว่าสถานการณ์นี้คือความฝันหรือความจริงกันแน่

ชุดนักเรียน...!

ตอนนี้ฉันกำลังสวมชุดนักเรียน

บนหน้าอกซ้ายมีป้ายชื่อพื้นหลังสีเหลืองอ่อนปักไว้
เนกไทสีแดง และแจ็กเก็ตขนาดไม่พอดีตัว เครื่องแบบนักเรียน
ดีไซน์ล้ำสมัยแบบนี้คือเครื่องแบบโรงเรียนม.ต้นที่ฉันเรียนจบมา

เมื่อที่ฉันกำลังไอบีเป็นเลือดอยู่ในโกชิวอน เสื้อผ้าที่ใส่
ก็เป็นชุดวอร์ม...แล้วทำไมถึงกลายเป็นชุดนักเรียนได้ล่ะ

หลังจากเรียนจบ ฉันก็บริจาคเครื่องแบบนักเรียนให้
กิจกรรมการกุศลไปแล้ว ไม่มีทางมีชุดแบบนี้อยู่ในโกชิวอนแน่ๆ

แขนขาก็ดูสั้นลง

ฉันสำรวจเครื่องแต่งกายกลางเหยียดแขนยืดขา แต่ก็
เกือบล้มคะมาเพราะเสียสมดุล

ความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้นราวกับไม่ใช่ร่างกายตัวเอง แต่
สิ่งที่แปลกที่สุดกลับเป็นอย่างอื่น

ไม่ไอบีแล้ว...

ฉันไม่มีอาการไอบีแล้ว และความเจ็บปวดที่เคยกดทับ
หน้าอกมาเนิ่นนานก็หายไปเช่นกัน

ราวกับร่างกายกลับมาแข็งแรงอีกครั้งประหนึ่งไม่เคย
เป็นมะเร็งปอดมาก่อน

“โจอียชิน?”

“อะ...?”

ตกใจหมด

นอกจากฉันแล้ว ที่นี้ยังมีอีกสามคน

“ฉันชื่ออูซังฮุน”

“จะ...ฉันชื่อชนมินกิ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ”

พวกเขาเป็นฝ่ายทักทายฉันก่อนพลางชี้ไปที่ป้ายชื่อของ
ตน แต่ละคนสวมชุดนักเรียนที่มีดีไซน์แตกต่างกัน อีกฝ่ายเป็น
เด็กสามคนที่ดูไม่ออกว่ายูม.ตันหรือม.ปลายกันแน่

รู้สึกแปลก ๆ ชอบกลที่เด็กพวกนี้พูดกับฉันโดยไม่ใช้
ภาษาสุภาพ หรือเพราะกำลังใส่ชุดนักเรียน ก็เลยคิดว่าเป็น
รุ่นเดียวกันอย่างนั้นหรือ ไม่สิ เป็นไปไม่ได้...

“นายง่วงเธอ การสอบปฏิบัติใกล้จะเริ่มแล้ว ตื่นตัว
หน่อย”

“สอบปฏิบัติ?”

“ความสามัคคีก็เป็นส่วนหนึ่งของการประเมิน ดังนั้น
มาทำให้เต็มที่กันเถอะ ฉันชื่อจางหน่มอก”

คนต่อมาที่พูดเป็นคนเดียวที่สวมแว่นตาและตัวสูงที่สุดใน
บรรดาเด็กทั้งสามคน

หลังจากพวกเขาแนะนำตัวเสร็จ ก็มาถึงตาฉัน ฉันจึงพูด
ตามยูซังฮุนที่บอกแค่ชื่อตัวเอง

“โจอียชิน”

ทุกคนแนะนำตัวกันหมดแล้ว

ตามด้วยบรรยากาศอันน่าอึดอัดและความเงิบที่เข้า
ปกคลุม ซึ่งมักเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มีคนแปลกหน้ามาเจอกัน
และคนที่ทำลายความเงิบนั้นก็คือจางหน่มอก

“มาวอร์มร่างกายกันเถอะ ถ้าเป็นตะคริวระหว่างกำลัง
สอบละก็ คงแย่แน่”

พวกเขาสามคนเริ่มวอร์มร่างกายตามข้อเสนอของ
จางหมอก

แค่ขยับตัวเบาๆ แต่พวกเขากลับดูโดดเด่นเหมือนมี
พรสวรรค์ด้านกีฬา ความยืดหยุ่นตอนที่ยืดเหยียดร่างกาย
ก็ดูราวกับนักยิมนาสติกอาชีพ ตอนกระโดดอยู่กับที่ก็แทบจะ
ลอยคว้างอยู่กลางอากาศ เสียงที่ได้ยินตอนต่อยอากาศก็คล้าย
ทะลวงฝ่าสายลม ไม่สิ ฟังดูเหมือนเสียงฝ่าอากาศมากกว่า

แค่เห็นท่าทางการวอร์มอัพก็ทำเอาทั้งไปหมด

สามคนนี้เป็นนักกีฬาอาชีพกันหรือไง

ถึงจะยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ฉันก็เจอเรื่องลำบาก
ซะแล้ว

นับตั้งแต่ถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคร้ายในระยะสุดท้าย ฉันก็
ไม่เคยออกกำลังกายเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่ต้องพูดถึงเรื่อง

ออกไปข้างนอก เพราะอาหารทุกมื้อล้วนจบได้ด้วยข้าว
รามยอน และน้ำจากเครื่องกรองที่ทางโกชิวอนจัดเตรียมไว้ให้

ไม่มีทางที่จู้จู้ ฉันจะเคลื่อนไหวร่างกายได้คล่องแคล่ว
แบบนั้นแน่

แต่ดูเหมือนฉันจะต้องสอบภาคปฏิบัติร่วมกับสามคนนี้

ต่อให้เป็นแค่ฝัน แต่ฉันคงไม่มีทางรู้สึกดีได้หรอกที่ต้อง
เห็นพวกเขาสอบไม่ผ่านเพราะตัวเอง ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจ
อบอุ่นร่างกายตามพวกเขา

แปลกจัง

ซักรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาอีกแล้วสิ

รู้สึกได้ว่าร่างกายเบาหวิวราวกับถอดตุ่มน้ำหนักที่ถ่วง
อยู่ทั่วร่างกายออกไปอย่างไรรายางั้น แม้ขนาดตัวจะเล็กลง
แต่ดูเหมือนสมรรถภาพจะดีกว่าตอนร่างกายแข็งแรงดีหลายเท่า

นี่คือความฝันจริงๆ เหรอ

ขณะที่ฉันจมอยู่กับความคิดของตัวเอง ทั้งสามคนก็เริ่ม
คุยกัน

“การสอบปฏิบัติดูเหมือนจะยาก...จะไหวหรือเปล่านะ”

“ขอแค่ไม่ทำพลาดตอนที่ใช้เครื่องจำลองซิมูเลเตอร์จน
เห็นซัดก็พอแล้ว ฉันได้ยินมาว่าการฝึกภาคปฏิบัติของที่นี่
คล้ายกับที่โรงเรียนเตรียมทหาร ที่นั่นเองก็ไม่ได้ยากเท่าไร
หรอก”

ชนมินก็ดูจะเป็นกังวล

แม้จางนัมอุกเองก็มีท่าที่ประหม่า แต่เขาก็พยายาม
ทำตัวเยือกเย็น ขณะที่ยูซังฮุนกลับดูค่อนข้างผ่อนคลาย

ทั้งสามพูดคุยกันด้วยบทสนทนาที่ฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด

“นั่นสินะ ฉันเคยได้ยินว่าโรงเรียนม.ปลายอินกวางก็ใช้
เครื่องซิมูเลเตอร์เหมือนกัน”

เมื่อได้ยินคำพูดของยูซังฮุน ฉันก็แทบลัมทั้งยืน

“โรงเรียนม.ปลายอินกวาง?”

“...นายไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า”

“เปล่า...”

ถึงจะเคยเป็นผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย แต่ตอนนี้
ดูเหมือนจะหายแล้ว

สติของฉันท่อยๆ คมชัดขึ้น

โรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์

ไม่มีทางเลยที่ฉันจะไม่รู้จัก เพราะเป็นชื่อโรงเรียนที่ฉัน
ได้ยื่นมาตลอดสิบปี

‘โรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์’ โรงเรียนที่เป็นเวทีหลักของ
เกมกากแห่งชาติอย่างเพลเยอร์ มาอิสเตอร์ ไฮสคูล

[ร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติที่สอง
‘โจอียชิน’ ตระหนักถึงมิติที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันแล้ว ขณะนี้
กำลังเปิดใช้งานสภิลเมนูพิเศษเฉพาะของ ‘โจอียชิน’
ผู้ที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติที่สอง]

ป๊อบ!

เสียงแจ๊สเตือนดังแว่วมาจากที่ไหนสักที่

มันเป็นเสียงแจ๊สเตือนที่ฉันคุ้นเคยดี ในขณะที่กำลังคิดแบบนั้น หน้าต่างระบบที่มีดีไซน์แสนคุ้นตาก็ปรากฏขึ้น ทั้งการไล่สีไปจนถึงการออกแบบ ฉันเห็นมาตลอดสิบปี ไม่มีทางที่จะจำไม่ได้

หน้าต่างระบบในเพลย์มาโก!

ฉันจับจ้องไปยังรายการบนสุดของเมนูทันที

[เรียกดูข้อมูลตัวละคร 'โจอียชิน']

ป๊อบ!

หน้าต่างสีน้ำเงินพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า

เพราะโรงยิมค่อนข้างมืดจึงมองเห็นหน้าต่างระบบได้ชัดเจนพอสมควร แต่ดูเหมือนนอกจากฉันแล้วจะไม่มีใครสังเกตเห็นมัน คงเป็นเพราะนี่คือสภิล 'เมนูพิเศษเฉพาะร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติที่สอง' ซึ่งมีแค่ฉันคนเดียวที่มองเห็นและใช้งานได้

[ชื่อ : โจอียชิน]

[ฉายา : ร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติที่สอง, ผู้เข้าสอบชั้นม.ต้นปีสาม]

[พรคัมครอง : (การดาวน์โหลดบางส่วนล้มเหลว)]

[แสงประทึบ : (ถูกผนึก)]

[สถานะ : ปกติ]

[ศักยภาพโดยรวม : Lv.10]

นี่มันคล้ายกับในเกมมาก ทั้งการออกแบบและองค์ประกอบของหน้าต่างก็เหมือนกันอย่างกับแกะ

เมื่อกดเลือกดูค่าศักยภาพโดยรวม ก็ปรากฏหลอดค่าต่างๆ ทั้ง HP และ MP รวมถึงพลังโจมตี พลังเวท พลังป้องกัน และความว่องไวและสถานะอื่นๆ อย่างละเอียดเหมือนกับในเกม ไม่มีผิด

กระทั่งข้อความ ‘การดาวน์โหลดบางส่วนล้มเหลว’ ก็ยังเหมือนกัน เป็นเรื่องปกติไปแล้วที่ข้อความดังกล่าวจะแสดงบนหน้าจอโดยไม่ปรากฏข้อความใดๆ เพิ่มเติมอีก สมกับเป็นเกมกากแห่งชาติ มีบั๊กแม้กระทั่งในโลกที่ไม่รู้ว่าเป็นความฝันหรือความจริง

น่าจะมีสกิลอยู่ด้วยนะ

ฉันเลื่อนเมนูไปจนถึงส่วนของสกิล

[สกิล]

[สารพันศาสตร์ Lv.1]

[เมนูพิเศษเฉพาะร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยน
อนาคตมิติที่สอง Lv.1]

[เชื่อมต่อกับจักรวาลเหนือรูป Lv.1]

[พลังแห่งโชคชะตา Lv.3]

[(การดาวน์โหลดบางส่วนล้มเหลว)]

มีทั้งศัพท์และสกิลที่ไม่เคยเห็นในเกมมาก่อน แต่
บางอย่างในนั้น ฉันจำได้ว่าเคยได้ยินมาก่อนที่จะถูกแสงสว่าง
กลืนกินเข้าไป

อย่าบอกนะว่ามันเกี่ยวข้องกับรางวัลจากการเคลียร์
บทสุดท้าย?

หลังจากกดเปิดกล่องของขวัญที่เป็นรางวัลจากการ
เคลียร์บทสุดท้าย ฉันก็เริ่มได้ยินเสียงหลอน จึงพยายามรื้อฟื้น
ความทรงจำเพื่อนึกถึงสิ่งที่ได้ยิน

[เชื่อมต่อกับจักรวาลเหนือรูปเสร็จสมบูรณ์]

[ตรวจสอบความเหมาะสมของเพลเยอร์ที่เชื่อมต่อ]

[โจอี้ชินถูกเลือกให้เป็นร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยน
อนาคตมิติที่สอง]

[การเปลี่ยนแปลงข้อมูล ชิงโครไนซ์มิติ และความ
คืบหน้าในการถ่ายโอนข้อมูล]

หากลองคาดเดา ต้นเหตุของปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นจาก
สิ่งที่เรียกว่า ‘จักรวาลเหนือรูป’ ส่วนฉันก็ได้กลายเป็นร่างที่
เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนอนาคตมิติที่สอง และถูกส่งตัวมายังโลก
ของเพลย์มาโก

แต่ดูเหมือนมันจะยังไม่สมบูรณ์แบบเท่าไหร่นะ

ดูเหมือนจะพลาดอะไรบางอย่างไป แต่ก็ไม่รู้ว่สิ่งนั้นคือ
อะไรกันแน่

ฉันจึงตัดสินใจทิ้งความสงสัยเอาไว้ก่อน แล้วเริ่มอ่าน
รายละเอียดของสภิลทั้งหมดที่มีแทน เพราะนอกจากสภิล
‘สารพันศัสตรา’ ฉันก็ไม่รู้จักสภิลอื่นๆ เลย

[ดูรายละเอียดสกีล]

[ชื่อสกีล : สารพันศาสตร์]

[ระดับความหายาก : SSR]

[สกีลเลเวล : 1]

[คุณสมบัติ : สามารถใช้อาวุธและเกราะทุกชนิดได้อย่างชำนาญ]

[คำอธิบาย : เป็นสกีลที่ใกล้เคียงกับพรสวรรค์มากกว่าเทคนิคหรือทักษะจากการฝึกฝน]

[ชื่อสกีล : เมนูพิเศษเฉพาะร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดตมิตที่สอง]

[ระดับความหายาก : EX (ไม่สามารถวัดได้)]

[สกีลเลเวล : 1]

[คุณสมบัติ : สามารถแทรกแซงและเข้าถึงข้อมูลของวัตถุที่ดำรงอยู่ในมิติเดียวกันได้ในระดับสูง]

[คำอธิบาย : สกิลพิเศษเฉพาะ ‘ร่างที่เหมาะสมสำหรับเปลี่ยนขนาดมิติที่สอง’ ซึ่งผ่านการทดสอบของจักรวาลเหนือรูป โดยขอบเขตการใช้งานจะเพิ่มขึ้นตามความเข้าใจในมิติและความสามารถในการปรับตัวของ ‘ร่างที่เหมาะสม’]

[ชื่อสกิล : เชื่อมต่อกับจักรวาลเหนือรูป]

[ระดับความหายาก : UR]

[สกิลเลเวล : 1]

[คุณสมบัติ : สามารถเชื่อมต่อกับจักรวาลเหนือรูป]

[คำอธิบาย : สามารถสื่อสารกับสิ่งมีชีวิตที่อยู่ข้ามมิติ ข้ามกาลเวลา และข้ามจักรวาล แต่จะสร้างภระมหาศาลต่อร่างกายและจิตใจของผู้ใช้ หากผลลัพธ์ของ

การสื่อสารเกินขีดจำกัดในการรับข้อมูลของผู้ใช้ สกิลจะ
ถูกยกเลิกทันที]

[ชื่อสกิล : พลังแห่งโชคชะตา]

[ระดับความหายาก : EX (ไม่สามารถวัดได้)]

[สกิลเลเวล : 3]

[คุณสมบัติ : สร้างการแทรกแซงที่อยู่เหนือระดับ
ความจริง]

[คำอธิบาย : สามารถชี้นำโชคชะตาของผู้ใช้สกิล
ซึ่งอ้างอิงจากประสบการณ์ ความคาดหวัง ความคิด
จุดมุ่งหมาย และความเชื่อ พลังแห่งโชคชะตาสามารถลด
หรือเพิ่มได้ ขึ้นอยู่กับชีวิตที่ผ่านมาและเส้นทางที่จะมุ่ง
ต่อไปข้างหน้า โดยผลลัพธ์ที่ได้จะเกิดขึ้นแบบสุ่ม]

มีสกิลระดับ EX ที่อยู่เหนือเกณฑ์ปกติและไม่สามารถวัดค่าได้ ทั้งยังเป็นปริศนาอยู่สองสกิล มีสกิลระดับ UR หนึ่งสกิล และ SSR อีกหนึ่งสกิล หากวัดจากระดับความหายากของสกิลเพียงอย่างเดียว ก็ถือว่าเป็นระดับที่สูงที่สุดจากบรรดาตัวละครทั้งหมดที่ฉันเคยขึ้นมา

แค่ดูจากสกิลก็เป็นตัวละครระดับ EX แล้ว

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนตอนนี้นอกจาก 'เมนู' แล้ว สกิลอื่นๆ จะยังไม่สามารถใช้งานได้

...จะทดสอบยังไงดี

ขณะกำลังครุ่นคิดก็รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลของสถานการณ์ปัจจุบัน ถ้าฉันเข้ามาในโลกของเกมจริง ๆ ก็ยังมีบางอย่างที่ดูแปลก ๆ

ทั้งที่เข้ามาในโลกของเพลย์มาโกแล้ว แต่ทำไมฉันถึงใส่ชุดนักเรียนม.ต้นแทนที่จะเป็นเครื่องแบบโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างกันล่ะ

จะว่าไปแล้ว พวกเขาบอกว่าเป็นการสอบภาคปฏิบัติ
ถ้าเป็นการสอบภาคปฏิบัติของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างละก็...

ฉันนึกทบทวนความทรงจำตลอดสิบปีที่เล่นเกมนี้มา

ชุดนักเรียนม.ต้น เด็กสี่คนรวมถึงตัวฉัน การสอบเข้า
ภาคปฏิบัติของโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้าง โรงเรียนอันมืดมิด

เมื่อคิดถึงจุดนี้ ความคิดบางอย่างก็พลันผุดขึ้นในหัว

“พวกเราอยู่ที่มที่เท่าไร?”

ฉันพูดแทรกบทสนทนาของพวกเขาอย่างกะทันหันโดย
ไม่สนใจว่าจะทำให้เสียบรรยากาศหรือไม่ ถึงมันจะดู
เสียมารยาทที่ขัดจังหวะการสนทนา แต่ตอนนี้ฉันจำเป็นต้อง
ยืนยันให้แน่ใจ

เพราะเหตุการณ์มันผ่านมาตั้งหลายปี จึงใช้เวลานาน
กว่าจะนึกออก

อย่าให้เป็นกลุ่มที่สิบสามเลย

ถ้าไม่ใช่กลุ่มที่สิบสาม ก็จะมีมือกับสถานการณ์ได้
ไม่ยาก

งานหมอกตันกรอบแวนพลาสติกพลาเงยตบ

“กลุ่มที่สิบสาม”

ฉิบหายแล้วไง

ฉันพยายามจะวิ่งออกไปข้างนอก แต่ทันทีที่จับประตู
โรงยิมก็เกิดประกายไฟแลบขึ้นพร้อมเสียงเตือนดัง ‘บี๊บ’

[คำเตือน : ท่านได้สัมผัสกับ ‘บาเรียป้องกันการออก
นอกสนามสอบ’ ระดับ N+ หากสัมผัสเกินสองครั้งจะเกิด
การทับซ้อนของสถานะผิดปกติ]

[จำนวนครั้งที่สัมผัสในปัจจุบัน : 1]

เมื่อได้เห็นหน้าตาข้อความระบบก็รู้สึกเหมือนเลือดใน
ร่างกายพลันเย็นเยียบ

มันเริ่มขึ้นแล้ว...!

บาเรียระดับ N+ จะสามารถปลดได้ก็ต่อเมื่อใช้อาวุธ
สกิล หรือไม่ก็มีเลเวลค่าสถานะที่อยู่ในระดับสูงกว่าหรือ
เทียบเท่าระดับ N+ ยิ่งไปกว่านั้น บาเรียนี้มีความพิเศษอยู่นิด
หน่อย ดังนั้นต่อให้เป็นอาวุธระดับสูงก็เชื่อว่าทะลวงผ่านไปได้

เราสี่คนถูกขังอยู่ในนี้แล้ว

“อะไรกัน...! บาเรียทำงานแล้ว?”

“ถึงจะไม่สร้างความเสียหายเวลาสัมผัส แต่บทลงโทษ
ก็หนักพอสมควร ฉันท้ายินมาจากครูสอนพิเศษว่าถ้าเป็นไปได้อ
ก็ควรหลีกเลี่ยง”

ทั้งสามคนยังคงพูดคุยกันต่อไปโดยไม่รู้ลึกถึงวิกฤตใดๆ

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเราหมดทางหนีแล้ว

ฉันกดเปิดหน้าต่างไอเท็มขึ้นมา

[เรียกดูรายการไอเท็มที่ครอบครอง]

[ไอเท็มที่ครอบครอง]

บัตรนักเรียน x1

ใบสมัครเข้าสอบ x1

สำเนาหนังสือสาบานตนของผู้เข้าสอบ x1

...

...

...

โชคดีที่อย่างน้อยแถวสุดท้ายของรายการไอเท็มก็มีสิ่งที่
ฉันต้องการ ทว่าทันทีที่พบไอเท็มนั้น เสียงข้อความแจ้งเตือน
จากระบบก็ดังขึ้น

[คำเตือน : ‘เอเหมมี’ กำลังเข้ามาใกล้]

“นี่พวกนาย! รีบเอาของที่ได้รับก่อนหน้านี้ออกมาเร็ว
เข้า!”

แน่นอนว่าคำพูดที่โพล่งออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยของฉัน
ถูกเมินไปตามคาด

“ขึ้นเปิดส้อมสี่ส้อมห้าโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้คุมสอบจะ
ไม่แยะเอาหรือไง”

“ถึงไอ้หมอนั้นจะทำท่าทางจริงจังแต่ใส่ชุดนักเรียนเหี้ย ๆ
แบบนี้ ยังไงก็ดูไม่เท่หรอก”

เสียงแจ้งเตือนจากระบบดังรัวขึ้นเรื่อย ๆ อีกไม่นาน
พวกมันก็จะมาถึงแล้ว

“เอเนมีกำลังมา ไม่มีเวลาแล้ว เอากล่องไอเท็มออกมา
ซะ!”

เมื่อราวหนึ่งร้อยปีก่อน สิ่งที่เราเรียกว่า ‘เอเนมี’ ปรากฏตัว
ขึ้นจากการปะทะระหว่างมิติ และผู้ที่ใช้พลังพิเศษต่อกรกับ
พวกมันก็คือตัวตอนที่เรียกว่า ‘เพลเยอร์’

และในมิติอื่นนั้นถูกแบ่งออกเป็นต้นเจี้ยน หอคอย
ประสาธ สนวน และเขาวงกต ได้มีไอเท็มซึ่งมีสถานะพิเศษ
ปรากฏขึ้น ไอเท็มเหล่านั้นสามารถหาได้จากต่างมิติหรือ
ถูกสร้างขึ้นโดยพลังพิเศษ โดยเพลเยอร์จะมีความสามารถ
ในการเปลี่ยนไอเท็มเหล่านั้นให้กลายเป็นการ์ดและเปลี่ยนมัน
กลับคืนสู่สภาพจริงได้

โรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์จึงได้จัดเตรียมกล่องบรรจุการ์ด
ไอเท็มให้แก่เหล่าผู้เข้าสอบสำหรับการสอบภาคปฏิบัติ
เพื่อประเมินว่าพวกเขามีความสามารถนั้นหรือไม่

ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากสิ่งนี้แล้วสินะ

มันคือ ‘กล่องสู่มไอเท็มสำหรับการสอบ’ ที่ได้รับมาก่อน
เข้าสู่สนามสอบภาคปฏิบัติ

ฉันมองกล่องสีดำที่วางอยู่บนมือ ในบรรดากล่องสู่ม
ทั้งหมด กล่องสีดำถือว่ามีระดับความหายากต่ำที่สุด

สำหรับผู้เล่นเกมอย่างฉันที่เล่นจนเซียน กล่องแบบนี้
เป็นของที่ฉันไม่คิดจะใส่ไว้ในคลังด้วยซ้ำ มีแต่จะโยนทิ้งหรือไม่
ก็แยกชิ้นส่วนเท่านั้น

ตอนนี้คือหนทางเดียวที่จะต่อกรกับเอเนมี้ได้

ต่อให้จะสู้ไม่ได้ไอเท็มขยะก็ไม่สามารถใช้เทคนิคหลบเกม
ติดตั้งใหม่ แล้วเริ่มเล่นตั้งแต่ต้นได้ พูดย่างๆ ก็คือวิธีที่เรียกว่า
'รีเซตมาราธอน' หรือที่เรียกกันว่า 'รีโรล' นั้นใช้ไม่ได้ มีแต่ต้อง
สู้ได้ไอเท็มดีๆ ตั้งแต่ครั้งแรกเท่านั้น

[ท่านใช้กล่องสู้สำหรับการสอบ]

กล่องเปิดออก จากนั้นการ์ดไอเท็มก็เริ่มหมุนวนอยู่
ตรงหน้า

บทที่ 3 บทฝึกสอน ของตัวประกอบไร้หนาม (2)

ดูจากระดับความหายากของไอเท็มแล้ว นี่มัน...

เอเนมิกับไอเท็มที่ปรากฏใน *เพลเยอร์ มาอิสเตอร์ ไฮสคูล* ต่างมีสิ่งที่เรียกว่า ‘ระดับความหายาก’ ซึ่งจะถูกกำหนดตามศักยภาพและความหายาก

ระดับความหายากคือสิ่งที่สะท้อนถึงศักยภาพและความหายากของสิ่งนั้น โดยแบ่งออกเป็น UR (Ultra Rare), SSR (Super Super Rare), SR (Super Rare), R (Rare) และ N (Normal) และหากจำเป็นก็จะมีการเพิ่มเครื่องหมายบวกและลบกำกับไว้ด้วย

อย่างไรก็ตาม กรณีที่ไม่สามารถวัดระดับความหายากได้หรืออยู่นอกเหนือหลักเกณฑ์และเป็นปริศนาจะถูกกำกับไว้ด้วยระดับ EX (Extra)

และไอเท็มที่ฉันสุ่มได้ในสถานการณ์ฉบับนี้
ฉันกลายเป็นไอเท็มที่มีระดับต่ำสุดเสียได้

[ท่านได้รับ 'มิดพับของมือสังหารฝึกหัด' สามารถ
เรียกดูข้อมูลอาวุธได้]

ไอเท็มช่วยแตก!

เมื่อได้ยินเสียงแจ้งเตือนของระบบ นัยน์ตาของฉันพลัน
มีดমনหันใจ การ์ดที่ได้คือสีทองแดงจนเกือบดำ

มันอาจจะไม่ใช่ไอเท็มขยะอันเดียวกับที่ฉันรู้จักก็ได้

[เรียกดูข้อมูลไอเท็ม]

[ชื่อไอเท็ม : มิดพับของมือสังหารฝึกหัด]

[ประเภท : อาวุธ]

[ระดับความหายาก : N-]

[ค่าความชำนาญ : 0%]

[คุณสมบัติ : เพิ่มโบนัสค่าประสบการณ์ +20%, ความว่องไว +2, พลังกำลัง +0.5]

[คำอธิบาย : อารูธคุณภาพต่ำที่หาซื้อได้ตามท้องตลาดซึ่งเปี่ยมด้วยความอาฆาตของเจ้าของเดิม—วิญญานอาฆาตและมีอสังหาริมทรัพย์ วิญญานอาฆาตดวงนี้ฝึกฝนทักษะของตนอย่างไม่หยุดพักเพื่อแทงทะลุลำคอศัตรู]

ความหวังลมๆ แล้งๆ พลันพังทลาย

นี่คือไอเท็มขยะอันเดียวกับที่ฉันรู้จักจริงๆ

ถ้าเป็นในเกม ฉันคงกลับหน้าหลักแล้วบังคับปิดเกมลบทิ้ง แล้วก็เริ่มการรีเซตมาราธอน

ในขณะที่ฉันมัวแต่ยืนเหม่อ สถานการณ์รอบตัวก็ยังคงดำเนินต่อไป มีบางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่อีกด้านหนึ่งของโรงยิมที่แสงไฟสลัวๆ ส่องไปไม่ถึง

“หนีไป...ซะ”

เสียงแผ่วเบาคล้ายไกล่หมดลมดั่งขึ้น เจ้าพวกที่กำลังจะพูดอะไรกับฉันที่เพิ่งเปิดกล่องไอเท็มไปรีบหันไปยังต้นเสียง

“หือ นั่น...ผู้คุมสอบไม่ใช่เหรอ เฮ้ย! เลือด...มีเลือดท่วมตัวเลย”

“นั่นหมวกที่ผู้คุมสอบใส่นี่”

“โจอียชิน เมื่อกี้นายบอกว่าเอเนมกำลังมา...”

คำที่จางนัมอุกพูดกับฉันถูกกลบด้วยเสียงไซเรนดังระงม

วิ๊ดดดดดด

ก๊กก๊กก๊ก

เสียงแหลมแสบแก้วหูดังออกมาจากลำโพงพร้อมเสียงไซเรน เมื่อเสียงรบกวนเริ่มเบาลง น้ำเสียงประหลาดก็ดังขึ้นตามมา

[อา ทดสอบ ทดสอบ... ได้ยินไหม เหล่านักเรียนผู้เข้าสอบทั้งหลาย!]

เสียงของจริงเป็นแบบนี้หรือ

เพราะ *เพลย์มาโก* ไม่มีการพากย์เสียงสมกับเป็นเกมห่วยๆ นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินเสียงพูดนั้น

ถึงจะหวังว่าสักวันคงได้ยินเสียงพากย์บ้าง แต่ก็ไม่ใช่อะไรที่น่าตื่นเต้นแบบนี้

[ข้าปล่อยสัตว์เลี้ยงไว้ที่หนึ่งในสนามสอบภาคปฏิบัติ! มีคำสั่งว่า 'เล่นด้วยก่อนแล้วค่อยฆ่า' 'ไม่สิ ต้องเรียกว่าอวยพรมากกว่า]

ฉากเปิด *เพลเยอร์ มาอิสเตอร์ ไฮสคูล* เริ่มต้นดังนี้

ตัวประกอบนิรนามไร้หน้าตาเดินทางไปสอบเข้าโรงเรียน ม.ปลายอินทกวี ก่อนเข้าสนามสอบ เขาได้รับแจ้งว่าทาง

โรงเรียนจะไม่รับผิดชอบต่ออาการบาดเจ็บใดๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการสอบภาคปฏิบัติ จากนั้นจึงลงนามในหนังสือสาบานตนของผู้เข้าสอบ

และกลุ่มที่ตัวประกอบไร้นามถูกจัดให้ไปอยู่ก็คือกลุ่มที่สิบสาม

[ขณะที่ระบบสื่อสารในโรงเรียนม.ปลายอินทวงค์ถูกตัดขาดอย่างสมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้นข้ายังทุ่มพลังเป็นพิเศษเพื่อให้บาเรียป้องกันการออกนอกสนามสอบในจุดที่ปล่อยสัตว์เลี้ยงไว้ไม่สามารถเปิดได้เป็นเวลาสิบห้า นาที]

และแล้วผู้คุมสอบที่ร่างโชนก็มาถึงโรงยิมอันมืดมิด

[เหล่าผู้มีพลังพิเศษอันโด่งดังแห่งเกาหลีใต้ เหล่าต้นกล้าของเพลเยอร์ระดับสูงทั้งหลาย ชีวิตนั้นหาได้ยุติธรรม แต่ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อสอนบทเรียนนั้นให้หรอก... ทั้งหมดนี้ก็เป็นแค่เหตุผลส่วนตัวของข้าเท่านั้นเอง!]

หลังการกระจายเสียงอันเปี่ยมด้วยความบ้าคลั่งจนลับสนจบลง

[เข้าสู่ม็ลือกบางคนในหมู่พวกเจ้าเพื่อสังหารทิ้ง ถ้าอยากช่วยพวกเขา ก็พยายามตามหาให้เต็มที่แล้วกัน จบการรายงาน!]

ตำนานของเหตุการณ์สุดโหดของเพลเยอร์ มาอิสเตอร์ไฮสคูลที่ทำให้ผู้เล่นที่ลงทะเบีย่นล่องหน้ากว่าสามล้านบัญชีถึงกับหายไปมากกว่าครึ่งในวันเดียว

‘บทฝึกสอนของตัวประกอบ‘ไร้นาม’ เริ่มต้นขึ้นแล้ว

[คำเตือน : ‘เอเนมี’ กำลังเข้ามาใกล้]

โอออออ!

เอเนมีรูปร่างประหลาดที่ดูเหมือนรวมส่วนหัวของแรดกับลำตัวของสิงโตเข้าด้วยกันยกขาข้างหนึ่งกระที่บผู้คุมสอบที่ร่างซุ่มโซกไปด้วยเลือดแล้วคำรามออกมา เสียงของมันรุนแรงยิ่งกว่าเสียงแหลมบาดหูจากลำโพงจนแทบจะแก้วหูฉีกอยู่รอมร่อ พร้อมความรู้สึกตึงเครียดที่บีบรัดไปทั่วปอด

จิตสังหารนั้นกดทับไปทั้งสรรพางค์กาย ทั้งกลิ่นคาว
เลือดและกลิ่นเหม็นเน่าราวกับซากสัตว์ที่กำลังเน่าเปื่อยที่โชย
เข้าจมูก ทั้งความรู้สึกอันหนักหน่วงที่จู่โจมทั่วทั้งร่าง ฉันทราบรู้ได้
ชัดเจนเลยว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าคือความจริง

ตอนนี้สัญชาตญาณในการเอาตัวรอดของฉันทกริดร้องว่า
นี่คือความจริง ถ้าไม่หาทางรับมือละก็คงไม่พ้นได้โบกมือลาโลก
แน่นอน

มีแต่ต้องทำใจยอมรับเท่านั้น

“นะ...นั่นมันตัวอะไรนะ!”

“สัตว์อสูร? ตะ...เดี๋ยวก่อน มันมีค่าหัวด้วยนะ อะ...อ้าา
มันเป็นบริวารของเผ่าหมี!”

จางนัมถูกที่ดูเหมือนจะมีสกิลสายวิเคราะห์ตะโกนขึ้น

ก่อนอื่น มาตรวจสอบข้อมูลของเอเนมิดูอีกครั้งเถอะ

ถึงฉันทราบข้อมูลจากการอ่านหนังสือเซตตั้งอยู่แล้ว แต่ก็
จำเป็นต้องระมัดระวังมากขึ้นก่อนจะลงมือทำอะไร

[ตรวจสอบข้อมูลของเอเนมี 'โรโนเชรอน']

[ชื่อเอเนมี : โรโนเชรอน หมายเลข 13]

[ระดับความหายาก : R+]

[ฉายา : สัตว์อสูรประเภทสัตว์เลื้อย, บริวารเผ่าหมี]

[พรคัมครอง : เจ้านายสั่งว่า 'เล่นด้วยก่อนแล้วค่อย
ฆ่า']

[สถานะ : เชื้อฟงอย่างสมบูรณ์ (ไม่สามารถยกเล็ก),
ความสามารถในการรับรู้ลดลง, ประสาทสัมผัสลดลง,
เพิ่มการตื่นตัวของสัญชาตญาณ]

[ศักยภาพโดยรวม : Lv.38]

[สกิล : ฟงชนเต็มกำลัง Lv.5]

[คำอธิบาย : ผลลัพธ์จากงานอดิเรกของเผ่าหมี
ที่ผ่านการผสมผสานและดัดแปลงสิบสามครั้งจนสมบูรณ์

สัตว์อสูรตัวนี้ไม่ใช่ทั้งสัตว์ร้ายประเภทแรดหรือสิงโต มันจะ
เชื่อฟังคำสั่งของผู้เป็นนายและทำตามสัญญาที่ยังคง
หลงเหลืออยู่อย่างซื่อสัตย์ มันยังเคยทำลายทั้งหมู่บ้าน
เพียงลำพังในระหว่างที่เดินเล่นกับผู้เป็นนายอีกด้วย
ปัจจุบันมีค่าหัว]

ไม่ใช่แค่เอเนมีธรรมดา แต่เป็นถึงบริวารของเผ่าหมี
ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรพตระกูล

นับจากเหตุการณ์การปะทะระหว่างมิติ สิ่งที่เคยมอง
ไม่เห็นกลับกลายเป็นสิ่งที่จับต้องได้ สิ่งที่เคยเป็นเพียงเรื่องแต่ง
กลับกลายเป็นเรื่องจริง เทพนิยาย ตำนานปกรณัม
ปรากฏการณ์ธรรมชาติ ศาสนาความเชื่อ กระทั่งนิยายก็ปรากฏ
ขึ้นบนโลกแห่งความจริง

หนึ่งในสิ่งมีชีวิตใหม่ที่ปรากฏตัวขึ้นในตอนนั้นก็คือ
'บรรพตระกูล'

บรรพตระกูล เป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งมีชีวิตต่างเผ่าที่ไม่ใช่ทั้ง
มนุษย์และเอเนมี ตัวตนที่อาศัยอยู่ในต่างมิติมาอย่างยาวนาน

ทว่ายังมีข้อจำกัดในการแทรกแซงโลกใบนี้ กระทั่งเกิดเหตุการณ์ปะทะระหว่างมิติ พวกเขาจึงสามารถปรากฏตัวที่โลกยุคปัจจุบันได้อย่างสมบูรณ์

เผ่าอสูร เผ่าสวรรค์ และเผ่ามังกรที่ผู้คนเคยเชื่อว่ามีอยู่ แต่ในนิยายล้วนมีตัวตนอยู่จริง เหล่าบรรพตระกูลนั้นมีอุปนิสัยแตกต่างกันไปแล้วแต่บุคคล บางตนเป็นมิตรกับมนุษย์ ขณะที่บางตนเป็นศัตรู

เผ่าหมีที่ส่งไอ้เวรนี่มาต้องเป็นศัตรูแน่นอน

เผ่าหมีเป็นเผ่าที่มีนิสัยหัวรุนแรง ยึดความบันเทิงของตนเป็นหลัก อย่างเจ้าไรโนเซรอน สัตว์อสูรประเภทสัตว์เลี้ยงระดับ R+ ก็คือเอเนมีที่ถูกเผ่าหมีจับมาดัดแปลงและฝึกให้เชื่องจนกลายเป็นสัตว์เลี้ยงโดยเฉพาะ

ฉันเคยถูกไอ้เวรนี่ฆ่าซะเกลี้ยง...

แม้จะผ่านมาเกือบสิบปีแล้ว แต่ฉันก็ยังจดจำมันได้ดี

เล่นถูกเอเนมี่ที่แข็งแกร่งฆ่าทิ้งตั้งแต่ช่วงบทฝึกสอน
อย่างไรเหตุผล ช่างออกแบบเกมได้สมกับที่ถูกเรียกว่าเกมกาก
จริงๆ

ถึงอย่างนั้นฉันก็อยากเคลียร์มันให้ได้

ทว่าทำยที่สุดแล้ว...ก็ทำไม่สำเร็จอยู่ดี

ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน ตัวประกอบไร้นามที่ฉันควบคุม
รวมถึง NPC¹ ทั้งหลายล้วนถูกฉีกทิ้งเป็นชิ้นๆ จนตายกันหมด

หลังบารีถูกปลดออก คณะครูกับเพลเยอร์ระดับ
หัวกะทิของโรงเรียนต่างรีบร้อนวิ่งเข้ามาในโรงยิม แต่สิ่งที่อยู่
ตรงหน้าพวกเขามีเพียงก้อนเนื้อและรอยเลือดที่จะเรียกว่า ‘ศพ’
ก็ดูจะไม่ได้ด้วยซ้ำ สีหน้าที่เปี่ยมด้วยความสิ้นหวังซึ่งถูก
ถ่ายทอดผ่านกราฟิกความละเอียดสูงยังคงติดตามฉันมาจนถึง
ตอนนี้

ตอนนั้นฉันยื้อไว้ได้นานสุดที่เกินนาที

¹ ย่อมาจาก Non-Player Character หมายถึง ตัวละครที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้
เล่น แต่ถูกควบคุมโดยระบบของเกม

ใช้ประโยชน์จากลักษณะพิเศษของไรโนเซอรอนห้าหน้าที่
และใช้ไอเท็มยี่ต่ออีกสี่หน้าที่ รวมกันแล้วได้เก้าหน้าที่ที่แทบ
เต็มกลืน

ทว่ามีเวลาดั่งสิบห้าหน้าที่ กว่าบาเรียจะปลดออก

“อย่าขยับ!”

ชนมินิกที่เตรียมจะวิ่งหนีชะงักทันทีเมื่อได้ยินที่ฉันทพูด

“ไรโซเซอรอนไวต่อการเคลื่อนไหวแรง ๆ แต่กับตาของมัน
มันแย่มาก ถ้าไม่ขยับตัวแรง ๆ ก็น่าจะพอซื้อเวลาได้สักพัก”

หากว่ากันตามนั้น มีแค่ทางเดียวคือหากลยุทธอื่นเพื่อ
เอาชีวิตรอดภายในสิบห้าหน้าที่นี้ให้ได้

แม้จะดูเหมือนไม่นาน แต่นี่คือการต้องต้านทานสัตว์อสูร
ที่เลเวลต่างกันราวฟ้ากับเหวให้ได้ถึงสิบห้าหน้าที่

ยากพอ ๆ กับการพยายามเอาชีวิตรอดบนดึกสูงที่กำลัง
จะถล่มภายในสิบห้าหน้าที่

ตอนนี้สิ่งที่ฉันใช้งานได้มีแค่เด็กม.ต้นสามคนกับไอเท็ม
ระดับต่ำสุดที่ตัวเองสู้มได้

ฉันจำเป็นต้องมีไฟในมือมากกว่านี้

“เปิดกล่องไอเท็มเร็วเข้า”

เจ้าพวกที่ยืนตัวแข็งที่ต่างลอนลานรีบควักกล่องขนาดเล็กเท่าฝ่ามือออกมาจากกระเป๋า

ในกรณีของฉัน สามารถหยิบไอเท็มออกมาจากหน้าต่าง
เมนูพิเศษได้เลย แต่ดูเหมือนคนอื่นจะต่างออกไป

ไม่นานนัก จางนัมอูก ซนมินกิ และยูซังฮุนก็เปิดกล่อง
สู้มไอเท็มสำหรับผู้เข้าสอบเพื่อรับการ์ดไอเท็ม ทว่าไม่มีใครเผย
สีหน้าโล่งใจออกมาสักคน

ไอเท็มที่จางนัมอูกสู้มได้คือ [ยาฟื้นฟูจากสารสกัด
ดอกข้าวโอ๊ต x4]

ซนมินกิสู้มได้ [ก๊ับดักตาข่ายใยแมงมุม x3]

ส่วนยูซังฮุนสู่มได้ [การเสียสละของหุ่นไล่กายัดหุ่น
x4]

เจ็งกันหมด เราสี่คน รวมถึงฉันด้วย ควรห้ามซื้อ
ลอตเตอรีเด็ดขาด

ไม่สิ อย่างน้อยก็มีจางนัมอุกที่สู่มได้ของที่พอใช้ได้...
ในบรรดาพวกเราสี่คนละนะ

ยิ่งกว่าระดับความหายากที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน สามคนนั้น
ยังสู่มได้ไอเท็มประเภทใช้แล้วทิ้ง มีแค่ฉันคนเดียวที่สู่มได้อาวุธ

ต้องคิดให้ออกสิ

สมรรถภาพร่างกายของเราสี่คน

ไอเท็มที่มี

สัตว์อสูรอย่างไรโนเชรอน

และเวลาสิบห้า นาที

พอจะนี่ก็ออกแล้ว

“ฉันใช้สก็ลตรวจดูแล้ว มันคือสัตว์อสูรประเภทสัตว์เลี้ยง
ระดับ R+ ชื่อว่าไรโนเซรอน เป็นบริวารของเผ่าหมี และมี
พรคุ้มครอง”

ฉันบอกเล่าข้อมูลบางส่วนที่ได้รับจากหน้าต่างสถานะ
อย่างสงบนิ่งที่สุด

ชนมินกิโซเซรากับแข่งขาอ่อนแรง ทว่าจางนัมออก
ประคองเขาไว้ทันโดยสัญชาตญาณ เขาจึงไม่ได้ล้มลงไป

พวกเขาคือคนที่ไฝฝืนจะสอบเข้าโรงเรียนม.ปลาย
อินกวังซึ่งเป็นสถานศึกษาซึ่งมีคะแนนสอบเข้าสูงที่สุดของ
เกาหลีใต้ ดังนั้นย่อมเคยศึกษาทฤษฎีมาอย่างละเอียด จึงพอจะ
คาดเดาพลังทำลายล้างของไรโนเซรอนได้จากข้อมูลเพียงแค่นี้

“ถึงมันจะไม่มีหูกับตา แต่ก็สามารถฟังทั้งอาคารให้
กลายเป็นฝุ่นได้ภายในสองนาที”

ฉันพูดเน้นย้ำประโยคสุดท้าย

“ตอนนี้มันยังทำตามคำสั่งที่ว่า ‘เล่นด้วยก่อนแล้วค่อยฆ่า’ อยู่ เลยยังไม่เป็นอะไร แต่ถ้าเวลาผ่านไป อาจจะเปลี่ยนเป็น ‘ทำลายทุกอย่างให้ราบคาบ’ ก็ได้”

พูดให้ถูกก็คือไม่ใช่ ‘อาจจะเปลี่ยน’ แต่คือ ‘เปลี่ยนแน่นอน’ ต่างหาก

จากที่ทดลองมาหลายรูปแบบ เมื่อเวลาผ่านไปเกินห้านาที การเคลื่อนไหวของมันก็จะเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

“จากนี้ไปฉันจะอธิบายแผนที่คุณคิดไว้ให้ฟัง ถ้าใครเห็นต่างก็บอกได้เลย เราจะตัดสินใจให้ได้ภายในสี่นาทีนี้”

เหลือเวลาอีกแค่สิบสี่นาทีก่อนที่บาเรียจะถูกปลด

แม้พวกเขาจะดูไม่ค่อยไวใจ แต่ในเมื่อคนที่เมื่อกี่ยังยืนเหม่ออยู่แท้ ๆ อยู่ ๆ กลับเป็นฝ่ายออกหน้า ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว พวกเขาจึงพยักหน้ารับ

“ฉันเอาด้วย”

พุดจบ ยูซังฮุนก็ยื่นไอเท็มให้ฉัน

สิทธิ์ในการครอบครอง [การเสียสละของหุ่นไล่กา
ยัดหุ่น x4] ซึ่งเป็นไอเท็มของยูซังฮุนกลายเป็นของฉัน

[ท่านได้รับสิทธิ์ในการครอบครอง 'การเสียสละของ
หุ่นไล่กา ยัดหุ่น' จาก 'ยูซังฮุน']

ในสถานการณ์ฉบับนี้ เขายังกล่าวไอเท็มเดียว
ที่มีให้โดยไม่ลังเล

[เรียกดูข้อมูลไอเท็ม]

[ชื่อไอเท็ม : การเสียสละของหุ่นไล่กา ยัดหุ่น]

[ประเภท : ไอเท็มใช้แล้วทิ้ง]

[ระดับความหายาก : N-]

**[คุณสมบัติ : ลดความเสียหายที่ได้รับ 30% นาน 15
วินาทีก่อนถูกทำลาย]**

**[คำอธิบาย : หุ่นไล่กาที่ทำจากผ้าซีรุ่มและยัดไส้ด้วย
สำลี เมื่อราวหนึ่งศตวรรษก่อน มันมีหน้าที่ไล่นกในไร่
ข้าวโพด แต่ตอนนี้ถูกแทนที่ด้วยหุ่นไล่กาเลเซอร์อัตโนมัติ
ขนาดตัวของมันใหญ่พอจะใช้กำบังได้]**

“จะ...ฉันด้วย”

ชนมินิกพยักหน้ารับทั้งที่สั้นไปทั้งตัว ตอนนีเหลือแค่รอ
ให้จางนมอกเห็นด้วย

หมอนั้นตัวโตที่สุดในกลุ่มแท้ ๆ แต่กลับลิ่งเลอยู่
นานสองนาน ทำท่าเปิดปากคล้ายจะพูดแต่ก็ไม่พูดอยู่หลายครั้ง

“ฉันเองไม่ได้มีแผนอะไรจะเสนอ แต่แผนนี้ต่อให้ทำ
สำเร็จก็คงต้องมีคนที่เจ็บตัวแน่ ๆ”

จางนมอกยื่นการ์ดให้ฉันแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ระวังตัวด้วยนะ โจอีชิน!”

ดูเหมือนที่จางหมอกมัวแต่ล้มเพราะเป็นห่วงฉัน

โรโนเซรอนผล่ออกจากร่างของผู้คุมสอบที่แห้งไปแล้ว
เดินเตร่ไปทั่วโรงยิมเพื่อหาเหยื่อรายถัดไป

พวกเราสี่คนกลั้นหายใจและเคลื่อนไหวให้ช้าที่สุด แม้จะ
รู้ว่าหูของมันเป็นได้ยินเสียง

ถ้าบาเรียถูกปลดหลังหมดเวลาที่จำกัด แล้วพวกเราหนี
รอดออกไปได้แบบนี้ก็คงจะดี...

ทว่าความหวังนั้นพลันทลายลงในพริบตา ทันทีที่
โรโนเซรอนส่งเสียงคำรามลั่น

โอออออ

การเคลื่อนไหวของมันเปลี่ยนเข้าสู่โหมดจู่โจมแล้ว

เมื่อตรวจสอบหน้าต่างสถานะของมันอีกครั้งก็เห็นว่า
[พรคุ้มครอง] ของมันมีการอัปเดต

[พรคัมครอง : เจ้านายสั่งว่า ‘ทำลายทุกสิ่งให้
ราบคาบ’]

ถึงจะไม่ผิดจากที่คิด แต่ดูเหมือนมันตั้งใจจะทำลาย
ทุกสิ่งให้ราบเป็นหน้ากลอง รวมถึงที่นี่ด้วย

[คำเตือน : เอเนมี ‘ไรโนเซรอน’ เตรียมใช้สก็ล
‘ฟงชนเต็มกำลัง’]

บทที่ 4 บทฝึกสอน ของตัวประกอบไร้หนาม (3)

‘รากฐาน’ หมายถึงรากเหง้าหรือต้นกำเนิดที่คอยค้ำจุนและประกอบขึ้นเป็นสิ่งมีชีวิต

ส่วน ‘สายพันธุ์’ คือสิ่งที่บ่งบอกถึงประเภทของเอเนมี

ไรโนเซอรอนตัวนี้เป็นเอเนมีประเภท ‘สัตว์เลี้ยง’ ซึ่งหมายความว่ามันถูกฝึกมาอย่างดี และที่ถูกจำแนกให้เป็น ‘สัตว์อสูร’ เพราะมันคือสัตว์ร้ายที่ปนเปื้อนด้วยพลังงานอันดำมืด

มันคือเอเนมีประเภทสัตว์อสูรที่เป็นสัตว์เลี้ยง

ค่าศักยภาพโดยรวมของไรโนเซอรอนตัวนี้อยู่ที่เลเวลสามสิบแปด ขณะที่ค่าศักยภาพโดยเฉลี่ยของพวกเราสี่คนอยู่ที่ประมาณเลเวลสิบ แต่มันใช้สกิลไม่กี่ครั้งก็ทำให้ทั้งโรงยิมรวมถึงตัวฉันถูกบดขยี้เป็นชิ้นๆ

นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมัวลังเลอีกต่อไป